

MIN RESA GENOM
LIVET

Keneth Wising

Denna dag, fyra liv

Morgonen

Dagen gryr. De lätta slöjmolnen färgas eldröda av den uppstigande solen. Koltrastens drillar ekar mellan huskropparna. Svaga susningar hörs från de än så länge fåtaliga bilarna när de passerar husen.

Den lilla pojken vaknar. Han kisar med ögonen en kort stund innan han stänger dem igen. Han lyfter armarna över huvudet och sträcker höger ben så långt han kan. Sen öppnar han ögonen helt och lyfter huvudet från kudden. Ett leende spelar på hans läppar. Han tänker på de legomodeller han fick på födelsedagen igår. Vilken ska han bygga först? Rymdskeppet eller polisbåten?

Han sätter sig upp i sängen, tittar runt i rummet och lyssnar. Han hör sin lillasyster ropa på mamma med svag röst. Då stiger han försiktigt ur sängen och går in i systemens rum. Hon sitter upp i sängen, ser ledsen ut och säger:

– Jag måste kissa men mamma sover.

– Jag följer med dig, säger pojken och hjälper henne ur sängen.

Tillsamman tassar de tyst förbi föräldrarnas rum till toaletten. På vägen tillbaka hör de mammas röst:

– Va' gullig du är Ludde som hjälper Signe. Nu går jag upp och fixar frukosten innan ni kilar till dagis.

Frukosten blir ungefär som vanligt. En smörgås, lite mjölk och lite äppeljuice. Både skratt och en del tjuvnyp. Speciellt Signe låter uppfattade orättvisor följas av höga skrik. Valet av kläder tar som vanligt sin lilla tid. Till slut är pappan klar att gå med barnen till dagis medan mamman går direkt till T-banan.

Den unga kvinnan sortera veckans smutsvätt. Hon har redan varit vaken nära en timme. Ögonen är fulla av tårar. Den här veckan har varit jobbig eftersom den lilla dottern har bott hos sin pappa. Trots att det gått mindre än ett halvår sedan separationen har han redan flyttat ihop med den där slampan. Blotta tanken på att Agnes kanske tycker om Jonas nya gör att kvinnan viker sig framåt och skriker ut sin smärta. Varenda gång Jonas hämtar Agnes har han med sig en present. Kvinnan tänker att hon knappt har råd att köpa mat och betala hyran. Aldrig något extra till Agnes. Vad gjorde jag för fel eftersom Jonas lämnade mig? Varför kunde jag inte fått det lika bra som syrran? Hennes ungar Ludde och Signe verkar alltid så glada.

Efter en stund inser hon att gråten inte förändrar något och lugnar ned sig. Hon sorterar klart tvätten och tar en kopp kaffe. Hon tänker på Gun, den nya

vårdtagaren, som hon har börjat jobba hos. Lilla Gunsan är liten, tunn och jättegullig fast hon är så dement. Hon kan ställa samma fråga hur många gånger som helst och blir lika tacksam varje gång hon får svar. Sonen däremot verkar vara en riktig slemsäck. Åh, vad han glodde på mig i förrgår. Han synade mig uppifrån och ned. När vi talades vid såg han mig inte i ögonen utan glodde bara på mina bröst. Hoppas jag slipper träffa honom igen.

Efter att ha packat ner sin lunch går hon ut i solskenet. Hon promenerar till hemtjänstkontoret för att kolla sitt dagsschema. Hon tänker att hon förhoppningsvis bara behöver göra fyra hembesök så att hon hinner hämta Agnes på dagis vid fyratiden. Sen ska de ha det mysigt.

Väckarklockan ringer hos paret i övre medelåldern. Den överviktige mannen vaknar och kravlar osmidigt över hustruns tomma säng för att nå väckarklockan. Samtidigt kommer hon ut från badrummet och säger:

- Lite uppförsbacke idag?
- Åh, lägg av, säger han surt. Fan att man ska behöva väckas av den förbannade klockan. Sätt på kaffe så att man vaknar till liv.

Hustrun hasar iväg till köket men mannen ligger kvar i sängen. Fyllan från igår sipprar ännu ut genom hans porer. Som vanligt släpper han några ljudliga morgonfjärtar med inslag av metangas och

svavelväte. Tankarna börjar surra i hans huvud. Fan vad jag är trött på allt. Maggan har ju blivit så fläbbig att man knappt vill ta i henne. Arslet är ju så stort så att hon snart måste gå på sidan för att komma igenom en dörr. Hon vill ju aldrig heller. Antingen har hon huvudvärk eller så ska hon upp tidigt morgonen efter. Det var väl ett halvår sen vi försökte senast men då fick jag ju inte upp den. Och morsan sen. Hon är ju på väg in i dimman. Hon minns ju ingenting och frågar fortfarande efter farsan. Men den nya assistenten e' ju riktigt läcker. Jag tror jag ska ta henne på pattarna så får vi se vad hon tycker om det. Och så den djävla Nisse. Jag tror att han ger mig alla skitjobb han kan komma på. Som den där muggen i 4:an som var helt igenkorkad. Jag vet inte vad de idioterna har försökt spola ner. Fan vad det var äckligt. Varför skickar han inte dit nån djävla lärling i stället?

Kaffedoften sipprar ut från köket. Mannen reser sig mödosamt ur sängen. Med tunga steg tar han sig ut till köket. Klentroget stirrar han på den spartanska frukosten.

– Har vi inget mer pålägg?

– Nej, men du kan väl handla med dig lite när du kommer hem?

– Vadåå? Det kan väl du fixa? Jag e' alltid så trött efter jobbet.

– Jo, men du brukar ju orka gå till systemet var och varannan dag. Jag kommer förresten inte hem i kväll. Jag ska på konferens och övernattar där.

Mannen grimaserar, säger inget mer och går för att duscha. Tillbaka i sovrummet river han runt i garderoben och byråer i jakt på kläder.

– Maggan, jag hittar inga rena kalsingar.

– Du får väl köra en omgång i tvättmaskinen när du kommer hem.

Muttrande går han in i tvättrummet igen och plockar upp gårdagens tröja, strumpor och kalsonger med bromsspår. Under resan in till jobbet virvlar tankarna runt i huvudet om alla motgångar han ständigt drabbas av.

Den gamla kvinnan sitter tidigt med en kopp kaffe framför sig. Kaffet är ljummet eftersom det stått i en termos sen igår kväll. Kvinnan har bara en gasspis och den får hon inte använda har hemtjänsten bestämt. Inte heller får hon använda sin kaffebryggare.

Hon försöker tänka ut vilken dag det är men minnet sviker som så ofta nu för tiden. Hon tänker tillbaka på när Folke blev dålig och tvingades flytta till ett vårdhem. Där sa de att han skulle få flytta hem igen om han blev bättre. Dagarna är så långa. Det är sällan jag får komma ut eftersom huset inte har hiss. Den nya flickan verkar jättegullig och har lovat att gå ut med mig på gården. Tror jag åtminstone.

Undrar vad jag får för mat idag. Kanske Lasse tittar förbi om han hinner.

Nu hörs en nyckel vridas om i låset till ytterdörren. Kvinnan reser sig försiktigt upp och ropar:

– Folke, är det du?

– Hej Gun! Nej det är jag Ritva, svarar den grovhuggna kvinnan på sjungande finlandssvenska. Din Folke har varit död i tre år. Kommer du inte ihåg det?

– Javisst ja, svarar den gamla kvinnan. Så dum jag är.

Ritva kokar mannagrynsgröt, brer en skinksmörgås, diskar upp och brygger nytt kaffe som hon håller i termos. Efter en halvtimme är Gun lika ensam igen. Hon ställer den halvätta gröttallriken i diskhon och öppnar termos. Hoppas det är den nya gulliga flickan som kommer i eftermiddag. Vad var det hon hette nu igen?

Dagen

De mörka molnen tar över himlen mer och mer. Solen förmår bara att glimta fram emellanåt. En kylig vind blåser upp.

Den lilla pojken trampar intensivt på en liten cykel runt runt på gården utanför förskolan. Efter en stund har han hunnit ikapp två andra cyklare vars förare inte håller samma tempo. Han trivs på sitt